

академията на генералния щабъ. Но една случайност го е отклонила отъ това ведомство. Като младъ офицеръ той билъ даденъ на разположение на руската делегация, пратена да участвува въ преговоритъ по сключване на мирния договоръ въ Парижъ въ 1856 г. Както е известно, едно отъ условията, наложени на Русия по настояването на Австрия, бѣше да отстъпи тя частъ отъ Бесарабия около устието на Дунава. Прокарването на новата гранична линия предизвиква разногласие между пълномощниците на дветъ страни. На Игнатиевъ, като на представител на генералния щабъ, се паднало да се опита да убеди председателя на конгреса и тогавашния французки министръ на външнитъ дѣла графъ Валевски въ правотата на руския възгледъ. Младия офицеръ изпълнилъ блѣскаво възложеното му поръчение, най-първо, устно, а веднага следъ това, по желание на графъ Валевски, и писмено. Последния останалъ очуденъ отъ сръчния начинъ на изложението и обръщайки се къмъ автора, казалъ: „Вие би трѣбвало да зарѣжете военния мундиръ и да се предадете на дипломатията, за която сте тъкмо създаденъ.“ И действително, отъ тогава Игнатиевъ, безъ да напуска още военното поприще, е бивалъ натоварванъ съ разни дипломатически поръчки. Така презъ 1858 г. той прегъваря съ Бухарския Емиръ. Въ 1860 г. той успѣва да сключи съ Китай Пекинския договоръ, съ който обезпечава на Русия владението на цѣлия Приморски Край отъ р. Усури до морето. Назначенъ за началникъ на източния отдѣлъ въ министерството, Игнатиевъ отива, най-сетне, презъ 1864 г., въ Цариградъ, като посланикъ, и въ течение на редица години до освобождението защитава съ достойнство и успѣхъ интереситъ на Русия на Близкия Изтокъ.

Въ качеството си на руски дипломатически представителъ въ Турция Игнатиевъ засѣга дълбоко въ сѣдбинитъ на българския народъ. Въ негово време се решава Черковния въпросъ. Като се вземе предъ видъ, че султанския ферманъ въ сѣщностъ е възпроизвелъ становището на втората помирителна гръцко-българска комисия, състояла се по инициатива на Игнатиева, трѣбва да се заключи, че учредяването на българската Екзархия е отговаряло на неговитъ възгледи, колкото и той, като официаленъ представител на първата православна държава, да е билъ длъженъ за форма да щади гърцката Патриаршия. При огромното влияние, което Игнатиевъ е упражнявалъ въ турскитъ правителствени кръгове, другъ изводъ е въ случая недопустимъ.

Но онова, което трѣбва дебело да се подчертае въ дейтелността на Игнатиева, то е участието, което той зема въ защита